

# zázraky se dějí

BRIAN L. WEISS  
Amy E. Weissová

Od autora  
bestselleru  
Mnoho životů,  
mnoho Mistrů

Transformační léčivá síla vzpomínek  
na minulé životy

Zajímavé a inspirující příběhy z praxe  
uznávaného regresního terapeuta

BRIAN L. WEISS

A

AMY E. WEISSOVÁ

zázraky  
se dějí<sup>1</sup>

BRIAN L. WEISS

A

AMY E. WEISSOVÁ

# zázraky se dějí

*Přeložila*

*Drahomíra Michnová*

*MIRACLES HAPPEN:  
The Transformational Healing Power of Past-Life Memories.*

Copyright © 2012 by Brian L. Weiss and Amy E. Weiss  
Translation © Drahomíra Michnová, 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-370-4 (papírová kniha)  
ISBN 978-80-7359-971-3 (e-pub)  
ISBN 978-80-7359-957-7 (PDF pro čtečky)  
ISBN 978-80-7359-939-3 (mobi)  
ISBN 978-80-7359-922-5 (PDF)

# OBSAH

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| Úvod                                      | 9   |
| Všichni jsme navzájem spojeni             | 19  |
| Potvrzené vzpomínky                       | 60  |
| Léčebná moc pochopení                     | 73  |
| Osvobození od emocionální bolesti         | 112 |
| Léčení zdravotních potíží a nemocí        | 163 |
| Zanechme zármutku                         | 193 |
| Intuice a další „nadpřirozené“ schopnosti | 226 |
| Jeden svého druhu                         | 248 |
| Věčné vztahy                              | 282 |
| Čemu se učíme od zvířat                   | 317 |
| Stručně a jasně                           | 338 |
| Mystické a duchovní zážitky               | 348 |
| Poděkování                                | 409 |



*Věnováno Carole  
Jejíž nápad byl semínkem,  
z něhož se stala tato kniha a jejíž láska nás oba živí.*

Jednou, až budeme vládnout větru, vlnám, přílivu a odlivu i přitažlivosti zemské, využijeme... energie lásky, a pak, podruhé v historii světa, lidstvo objeví oheň.

*Pierre Teilhard de Chardin*



Jednoho krásného letního odpoledne v New Yorku roku 2010 jsme s mou ženou Carole ujížděli po tříproudové Taconické dálnici k institutu Omega, soukromému venkovskému zařízení, kde vedeme intenzivní kurs návratu do minulých životů. Učíme v něm nesmírně rádi. Denně se tam dějí neuvěřitelné věci, pořád a neustále. Účastníci se nejen rozpomínají na své minulé životy, ale mívají i úžasné duchovní nebo léčivé zážitky, nacházejí spřízněné duše, dostávají vzkazy od svých zesnulých blízkých a milovaných, otevírá se jim cesta k nesmírné moudrosti a vědomostem nebo prožívají něco jiného mystického a úchvatného. Za ta léta jsme s Carole byli na těchto seminářích a školeních svědky řady událostí, které člověku doslova změnil život, a jsme nesmírně rádi, že je nám dopřáno něčemu takovému napomáhat a že máme možnost to sledovat. Často ale hned nezjistíme, že na semináři došlo k nějakému obzvláště mocnému zážitku. Dotyčný někdy potřebuje čas, aby ho zpracoval, a my se o tom dozvíme teprve z e-mailu nebo dopisu.

A právě v té chvíli, na té sluncem kropenaté dálnici, dorazil na Carolin BlackBerry mail popisující další z oněch nádherných vyléčení na semináři, zpráva o prastaré moudrosti, která nám došla prostřednictvím nejmodernější techniky. Její načasování nemohlo být lepší, protože jsme právě mířili na místo, kde jsme už zaznamenali tolik podobných událostí. Nikdy jsme předem nevěděli, jaké úžasné věci se tam přihodí a jaké proměny nastanou – věděli jsme jen, že nějaké určitě. Carole na mě pohlédla a tím svým moudrým, neokázalým způsobem poznamenala: „Někdy se stane zázrak.“

A skutečně, zázraky se dějí. Mohou to být zázraky veli-

ké, které zasáhnou celou skupinu. Ale mohou být i malé a tiché. Na jejich velikosti nezáleží, podstatné je, že proměna je trvalá. Vztahy se napraví. Duše se nasytí. Život dostane novější a hlubší smysl. Zázraky se zkrátka dějí.

V mém životě se zázrak udál toho dne, kdy do mé ordinace přišla pacientka jménem Catherine a uvedla mě do celého duchovního vesmíru, v jehož existenci jsem nikdy předtím nevěřil. Její zážitky jsem velice podrobně vyličil ve svých předchozích knihách, zážitky, díky nimž se Catherinin život trvale změnil k lepšímu. A můj život ovlivnily přinejmenším stejnou měrou. Než jsem odhalil její úžasné vzpomínky na minulé životy, býval jsem „levohemisférový“, obsesivně kompulzivní akademik. Vystudoval jsem s vyznamenáním chemii na Kolumbijské univerzitě. Na Lékařské fakultě Yaleovy univerzity jsem získal titul doktora v oboru psychiatrie. Pokud šlo o „nevědecké“ otázky týkající se parapsychologie a reinkarnace, byl jsem totální skeptik a jako takový jsem se stal přednostou prestižního oddělení psychiatrie medicínského střediska Mount Sinai v Miami. Napsal jsem přes čtyřicet vědeckých článků a příspěvků do knih pojednávajících o psychofarmakologii, mozkové chemii a Alzheimerově chorobě. Catherine však mou skepsi – a celý můj život – obrátila naruby.

Ačkoliv od toho dne už uplynulo přes třicet let, pořád si jasně vzpomínám na okamžik, kdy onu neviditelnou hranici svého současného života překročila úplně poprvé a vstoupila do říše minulých inkarnací. Byla ve stavu hlubokého uvolnění, oči měla lehce zavřené, ale intenzivně se soustředila.

„Vidím obrovské vlny, které lámou stromy,“ líčila chraptivým šepem nějaký dávný výjev. „Není kam utéct. Je zima; voda je studená. Musím svou holčičku zachránit, ale nemůžu... jen ji pevně držím. Voda mě zalila, dusí mě. Nemůžu dýchat, polykat... slaná voda. Rve mi malou z rukou...“

Uklidnila se; jedno životní období skončilo. Zůstávala pořád v hlubokém tranzu.

„Vidím oblaka... Malá je se mnou. I ostatní lidi z vesnice. Vidím bratra.“

Potřeboval jsem samozřejmě víc času, abych se zbavil své skepse, nicméně ten proces tehdy započal. Catherine si začala vybavovat nejenom další scény z tohoto minulého života, ale i z dalších inkarnací a dosud nezdolatelné symptomy její nemoci se vytrácely. Věděl jsem, že k odstranění takových chronických potíží by pouhá představitivost nestačila, že tohle mohou dokázat jenom skutečné vzpomínky. Catherine ve své cestě proti proudu času pokračovala a rozpomněla se na spoustu historických faktů a podrobností ze svých minulých životů, které jsme někdy byli schopni i ověřit. Také dokázala uvést řadu věcí z mého soukromého života, pravdivých údajů, které nemohla znát ani si je nějak zjistit. Mluvila o nich ve chvílích, kdy se vznášela v krásně uvolněném stavu mezi dvěma fyzickými životy.

Tato působivá a průkazná setkání s Catherine mi začala otevírat mysl a vymazávat mé pochyby. Objevil jsem další lékaře, kteří prováděli regrese a související výzkum, a moje přesvědčení rostlo. Od roku 1988, kdy vyšla moje první kniha *Mnoho životů, mnoho Mistrů*, jsem pomocí regresní terapie vyléčil přes čtyři tisíce individuálních pacientů a mnoho, mnoho dalších z těch velkých skupin, které mé semináře založené na těchto zkušenostech navštěvovaly. Každý případ je důkazem a potvrzením této techniky, člověk se učí a rozšiřuje si obzory. Každý případ víc a více odkrývá tajemství lidského života. V té době jsem se setkával s průkopníky léčby minulými životy, s kapacitami z celého světa. Tam, kde kdysi panovala nevíra, jsou dnes pečlivě sesbírané vědomosti a moudrost. Příběhy z této knihy vás popoženou na úplně stejnou cestu a dovedou vás od pochybností k objevu. Jen otevřete svou mysl a dopřejte si to zázračné putování.

Na seminářích, které vedu, se asi dvěma třetinám účastníků podaří rozpomenout se na příhody z předchozích životů. A jejich vzpomínky pak často vyléčí citové a tělesné neduhy. Potíže zmizí i v případech, že vzpomínka není úplně přesná, protože drobná chyba pravdivost ani důležitost oné vzpomínky nepotlačí. Při regresi si například dokážete vybavit trauma, zmatek a celkovou citovou reakci své matky v době, kdy vám byly tři roky a vběhli jste do silnice, kde vás málem srazil černý buick. Když se na to však matky zeptáte, ukáže se, že šlo o tmavomodrý cadillac. Jinak je ale vaše vzpomínka naprosto přesná. Tento mírný stupeň zkreslení je přijatelný. Vzpomínka není doslovné putování časem. A když při líčení vzpomínky na nehodu, ke které málem došlo, použijete nějaké slovo, které jste ve třech letech ještě neznali, je to také v pořádku. Vaše pozorující a popisující mysl je vaše současné vědomí, ne váš tříletý mozek. Ve skutečnosti nikdy nevstupujete do opravdového stroje času. Nástrojem, který používám, abych lidem pomohl rozpomenout se na takové příhody z dětství – a ještě na mnoho dalších věcí –, je hypnóza. Mnozí z mých pacientů a účastníků mých seminářů se dokážou rozpomenout nejen na svoje dětství, ale i na dobu strávenou v mateřském lůně, na ten tajuplný stav mezi životy, a také na svá předešlá vtělení.

Za ta léta jsem se setkal s lidmi, jejichž předsudky ohledně terapie minulými životy je vedou k tomu, že tuto koncepci nadobro zavrhnou. Argumentují tím, že vzpomínky mohou být, jak už jsem zmínil, zkreslené či nepřesné, nebo že jejich terapeutické účinky lze přičítat jen zbožnému přání. Rozšířená je také domněnka, že každý se při regresi identifikuje s nějakou slavnou historickou postavou. Jde o kritiky hlasité, ale špatně informované. Tato kniha obsahuje řadu příběhů lidí, kteří podstoupili nebo sami na sobě provedli regresi, a všichni tito lidé dohromady jsou jakýmsi katalogem,

který ukazuje neuvěřitelnou rozmanitost zážitků, jež takové domněnky s konečnou platností zpochybňuje. Na jeho stránkách se vyskytuje daleko víc vzpomínek na životy obyčejných chudých lidí než význačných osobností. A pravdou také je, že představy a fantazie hluboce zakořeněné tělesné nebo duševní potíže nevyléčí. Přesto tato kniha překypuje důkazy, že vzpomínky na minulé životy to naopak dokážou. A co je nejzajímavější – k tomu, aby uzdravení nastalo, nemusí ani pacient, ani terapeut dokonce na žádné minulé životy věřit, přesně jako jsme tomu kdysi nevěřili ani já s Catherine. Příběhy v této knize, jako nějaký mikrokosmos celého širého vesmíru regresní terapie, ilustrují rozmanitou škálu minulých životů a zároveň znovu a znovu ukazují na základní společné rysy ve vývoji a cestě naší duše. Když otevřeme svou mysl jejich pravdám čili tomu, že jsme nesmrtelné a věčné bytosti, které tu žily už dřív a budou žít zase, že jsme všichni jedno a že jsme tu na Zemi proto, abychom se naučili milovat a soucítit, bude to – dovolím si použít známý citát – malý krok pro člověka a veliký skok pro lidstvo.

Kdykoli se mí pacienti a účastníci seminářů úspěšně rozpomenou na některý ze svých minulých životů, je otevřena přímá cesta k božské moudrosti, tělesné i emocionální pohodě a ke zdraví. Vědomí, že jsme prožili několik životů oddělených krátkými duchovními mezidobími „na druhé straně“, nám pomáhá zbavit se strachu ze smrti a přináší více klidu a radosti do současného okamžiku. K neuvěřitelnému pochopení věcí a k uzdravení někdy vede pouhá vzpomínka na traumata z minulého života. To je ta rychlá cesta.

Ti, kteří se na předešlé inkarnace ještě nerozpomněli, mohou těmto věcem porozumět a rozšířit si obzory, jestliže se buď stanou svědky rozpomenutí někoho jiného, nebo si o jeho zážitcích aspoň přečtou. Empatické soucítění může představovat silný transformační stimul. To je alternativní cesta, kde důležitější než rychlost je

směr postupu. Všichni nakonec dosáhneme stavu osvíceného vědomí.

Reinkarnace, názor, že všichni jsme již mnohokrát žili, to jsou dveře, kterými jsem vstoupil do vyšší roviny porozumění. Mně je otevřela Catherine a já je zase držím dokořán pro mnoho dalších.

Takových dveří však existuje mnoho. Lidé pronikají do vyšších sfér prostřednictvím zážitků blízké smrti (NDE = near-death experiences), mystických setkání či meditace. Jiní zažili okamžik náhlého prozření. Všechny tyto dveře však vedou na totéž místo: k čas i prostor překračujícímu poznání, že naše skutečná podstata je duchovní, ne tělesná. Často si současně s tím uvědomujeme, že jsme všichni vzájemně propojeni a že každý z nás je zhmotněním jediné energie.

Známý spisovatel Paulo Coelho píše: „Život je vlak, ne nádraží.“ Na cestě naší duše domů, do stavu nekonečné lásky a moudrosti, na cestě plné záhad a zázraků, na nádražích odpočíváme, nabíráme sil a přemítáme. Pak je zase čas nastoupit: do dalšího vlaku, do dalšího těla. Existuje však jen jeden domov, kam se nakonec všichni, dříve nebo později, vrátíme. Je to místo dokonalého štěstí, nebe, ráj. Tato kniha vám pomůže najít jeho břehy.

Poklad, který tato kniha přináší, spočívá v příbězích pečlivě pěstovaných a sklízených čtenáři a účastníky seminářů během posledních tříadvaceti let. Zážitky zaznamenané v této knize jsou základem a uznáním všeho, o čem jsem psal a co jsem učil. Jsou tisícihlasým potvrzením nejenom možného návratu do minulých životů, ale celého psychospirituálního vesmíru. Dočtete se o duších a spřízněných duších, o životě nalezeném po smrti, o současných životech, které se díky těm předešlým zcela proměnily. Všechny ty příběhy jsou pak spojeny poznáním, jak mohou být mysl i tělo setkáním s minulostí důkladně a trvale vyléčeny. Vyprávějí o tom, jak se může zármutek změnit v útěchu a naději a jak duchovní svět

prostupuje do našeho fyzického a neustále jej obohacuje. Jsou naplněny moudrostí, láskou a hlubokým poznáním. Jsou humorné i vážné, stručné i rozsáhlé, ale vždy moudré a poučné. Tyto zážitky sebrané z celého světa pomohou mnoha tisícům duší, jež se trmácejí svými současnými životy. Nejušlechtlejší povinností duše je pomoci těm ostatním k uzdravení, k pochopení a k postupu na jejich duchovní cestě.

Číst tyhle příběhy a zamýšlet se nad nimi je něco jako prožít stovku zprostředkovaných regresí. Silné rezonance s čtenářovými vlastními dosud spícími vzpomínkami na minulé životy stimulují podvědomí a vyvolávají zvýšenou vnímavost. Hlubavá mysl objevuje nové možnosti tělesného i citového uzdravení. Pochopení naší vyšší podstaty – že jsme duše, ne tělo nebo mozek – vede k intenzivním posunům našich stěžejních hodnot a úsilí. Pak nastává ta nejdůležitější přeměna. Naše vědomí se probouzí, otevírá své božské, ale spící oči a rozpozná svou duchovní cestu. Příběhy, které jsem vybral do této knihy, nejsou pouhým popisem tohoto laskavého volání k probuzení, ony je přímo poskytují. Kdo si je přečte, ten se nepopsatelně, leč nesmazatelně změní.

V tom okamžiku probuzení, kdy objevíme svou inherentní podstatu nesmrtelných bytostí, pochybnosti zmizí. Jako by nás nějaký dávný alchymista posypal svým kouzelným práškem: strach se trvale změní ve vnitřní mír, zoufalství v naději, smutek v radost, nenávist v lásku. V rovině duše se může stát cokoli.

Slova mají svou vlastní alchymistickou moc. Tato kniha není jen sbírkou vyprávění, je sbírkou možností, jak se změnit. Četbou a vcítěním se do zážitků těch, kdo se vrátili do minulých životů, získáte hluboké propojení s jejich nesmírnou moudrostí. Napojíte se tak na pramen neuvěřitelné moudrosti a lásky a tento kosmický proces bude s postupným čtením jednotlivých příběhů neustále sílit. Každý z nich byl do téhle knihy vybrán proto, aby

napomohl empatickým spojením a poskytl srozumitelný vhled do hlubší podstaty našich duší, objasnil smysl našeho pobývání na Zemi, ukázal na náš léčivý potenciál. Můj komentář doufám pomůže tato témata objasnit ještě více. Když čtete o mystických zážitcích druhých, zvyšuje se pravděpodobnost, že se nějakého dočkáte sami. Je to, jako by prostřely stůl, a vzácný host může vstoupit. Vrhají světlo na celou metafyzickou filozofii. Koncepce reinkarnace a návratu do minulých životů názorně ukazuje realitu a podstatu našeho vyššího já a vyššího záměru. Techniky a učení následujících kapitol můžete všichni využít ke zlepšení svých současných životů, k vytrvání na duchovní cestě, k tomu, abyste hned teď zažili více lásky a štěstí a pochopili, že není třeba se ničeho bát, protože všichni jsme nesmrtelní. Všichni jsme duše.

Moje dcera Amy je terapeutka a zároveň spisovatelka a vydavatelka. Společně jsme sebrali stovky písemných vyjádření od lidí, kteří se chtěli podělit o některou svou významnou vzpomínku. Pečlivě jsme všechna několikrát pročetli a vybrali ta, o nichž si myslíme, že osvětlí nějaký důležitý bod, poskytnou základ pro učení, a hlavně ilustrují naše společné životní ponaučení. Krása a porozumění jistým jevům, které tyto příspěvky obsahují, byly častým tématem našich rodinných hovorů doma u večeře. S Amy jsme totiž na této knize pracovali společně. Moje slova někdy dodávají poetiku a smysl jejím myšlenkám, jindy zase ona formuluje či dokončuje myšlenky moje, ale obojí do sebe krásně zapadá. Bylo mi velkým potěšením, doslova požehnáním, že jsme se na tomto projektu mohli podílet společnými silami. Přesto jste těmi zdaleka nejdůležitějšími spolupracovníky na této knize vy, autoři příběhů. Bez vás, kdo jste se pravdivě, statečně a výmluvně podělili o svoje zážitky, by tahle kniha neexistovala. Bez vás by nebylo slov. To vy jste byli inspirací k jejímu napsání, to vy jste prostředníky jejích léčivých účinků.

Celou knihu nemusíte nutně přečíst jedním dechem.

Protože její příběhy jsou bohaté a mnohovrstevnaté, každá vrstva přináší nějaké poučení. Klidně a zvolna se tou moudrostí procházejte. Chvilku u každého vyprávění prodlévejte. Dopřejte si čas, abyste procítili jeho emoce a strukturu. Možná objevíte paralely se svými vlastními zážitky, takže určitě stojí za to nespěchat a zvolna je prozkoumat. Čtete si je znovu a znovu, jak jenom budete potřebovat. Já to tak aspoň dělám a při každém opětovném pročtení objevuji nové a hlubší významy. Brzy si také všimnete, že tyto příběhy nejsou jen o minulých životech. Jak už jsem zmínil, reinkarnace je dveřmi do rozšířeného vědomí a neuvěřitelně bohatých budoucích možností duchovního vědění a moudrosti. To, co je na jejich druhé straně, je však důležitější než ony dveře, ačkoliv i ty jsou samy o sobě fantastické.

Příběhy, které se chystáte číst, jsou příklady našeho nezadržitelného postupu k duchovní dokonalosti. Ukazují cestu, osvětlují vaše kroky. Jsou jako drahokamy s mnoha broušenými ploškami, které jsme nasbírali, ale chceme se o ně s vámi podělit. Plošky jednoho drahokamu se odrážejí ve všech dalších. A přestože jsem knihu pro větší přehlednost rozdělil do kapitol, drahokamy se ve skutečnosti zrcadlí jeden ve druhém, a tak se mohou umístit kamkoliv a všude, jako holografické obrázky.

Před lety jsem si totiž představoval, že lidé mají v sobě právě takové drahokamy, a o tuhle svou představu jsem se v knize *Mnoho životů, mnoho Mistrů podělil*:

Je to, jako by každý člověk v sobě nosil velký diamant. Představ si diamant třicet centimetrů dlouhý, který má tisíce plošek, ale ty jsou pokryty špínou a dehtem. Je záležitostí duše vyčistit každou plošku tak, aby celý povrch zazářil a odrazil spektrum barev.

Někdo by čistil a zářivě nablýskal jen některé plošky. Jiný by zvládl vyčistit jen něco málo a plošky by se ani nezatřpytily. A přece, pod tím nánosem má každý člo-

věk v prsou jiskřící diamant s tisícem třpytivých plošek. Diamant je dokonalý, nemá jediný kaz. Lidé se liší jenom množstvím vyleštěných plošek. Jinak jsou všechny diamanty stejné a dokonalé.

Když jsou všechny plošky vyčištěny a září spektrem barev, diamant se promění v čistou energii, z níž vyšel. Světlo zůstává. Je to opak procesu, kterým diamant vzniká. Tlak se uvolní. Čistá energie je obsažena ve spektru světla a světla ovládnou vědomí a znalosti.

A všechny ty diamanty jsou dokonalé.

Zde vám nabízím několik diamantů.

# VŠICHNI JSME NAVZÁJEM SPOJENI

Když jsem jednou učil na semináři velkou skupinu lidí, všiml jsem si malého lístečku. Byla na něm báseň či modlitba tohoto znění: *Buddhova podstata prostupuje celým vesmírem, existuje právě tady a teď. Hodnotu tohoto konání věnuji všem vnímajícím bytostem. Společně se osvobodíme.*

Když jsem si ta slova přečetl, uvědomil jsem si, že to platí pro každého a pro všechno. Pokud vám to však lépe vyhovuje, můžete výraz „Buddhova podstata“ klidně nahradit slovy láska, Bůh, Ježíš, vyšší moc, *čchi* kterýmkoliv duchovním symbolem. Je to jedno. Obecně jde o laskavou, moudrou a milující energii, možná s vlastnostmi, které nedokážeme plně pochopit, jež naplňuje atomy a molekuly a částice, energie celého vesmíru – energie, z níž jsme v jistém smyslu utvořeni. Tato energie, tato Buddhova nebo též Boží podstata existuje tady a teď, všude a pořád. Můžete své každodenní konání zasvětit tomu, že milosrdným způsobem dosáhnete pokroku všech vnímajících bytostí, tj. všech, které mají vědomí. Společně – protože jsme propojeni – se můžeme osvobodit. Jde o osvobození od koloběhu zrození, smrti a znovuzrození, takže můžeme dokončit školu, kterou nazýváme Zemí.

To slovo *společně*, to jediné a prosté slovo, je ovšem velice důležité. Ve shromážděné skupině je tolik posvátné energie! Jak dokazují příběhy z této kapitoly, nejde o náhodu, není to žádnou shodou okolností, že se určití lidé sejdou v určitý čas a kvůli společnému cíli. Někteří autoři těchto příběhů dokážou přivést ta spleťtá, nekonečná vlákna, která nás vzájemně poutají, k božské podstatě. Další, kteří si říkají neznámí, zjišťují, že byli v průběhu svých životů úzce spojeni. Žádní neznámí, cizí totiž neexistují. Neexistuje žádná izolovanost. Nikdo nestojí sám.

Například žádná skupina lidí, která se účastní některého z mých seminářů, není skutečně nahodilá. Jsou vzájemně spojeni už předtím, než se sejdou, jsou k sobě přitahováni nějakou větší sjednocující silou. Jako by tyto konkrétní duše, které mají přijít na daný seminář, přitahoval nějaký kosmický magnet. Sejdou se spřízněné duše a také další, z nichž některé spolu sdílely minulé životy, ale v tomto přítomném se ještě nesetkaly. Tato první setkání jsou ve skutečnosti znovushledáními.

Vzpomínám si, že jsem si při pohledu na ten lísteček pomyslel: *Jak je tahle krátká modlitbička důležitá!* Když jsem pak vedl seminář a její slova mi stále zněla v hlavě, pochopil jsem, že těch sto třicet lidí, kteří na ten intenzivní kurs přišli, se shromáždilo nejen proto, že k tomu měli nějaký vlastní důvod, a nejen proto, že chtěli vyzkoušet návrat do minulého života. Co když těch sto třicet lidí shromáždil Bůh nebo nějaká vyšší moc, aby tři nebo čtyři z nich vyléčil? Co když záměrem bylo: „Udělejme to tak, aby těch sto třicet konkrétních lidí svou jedinečnou energii uzdravilo ty tři nebo čtyři potřebné ze svých řad.“? Jaká by to v takovém případě byla výsada, jaká čest a jaké požehnání být mezi těmi sto třiceti!

Já i celá skupina jsme na to hned získali úplně jiný pohled. Uvědomili jsme si, že zázraky se dějí. Jen musíme mít oči otevřené.

### **Tapiserie sounáležitosti**

Roku 1993 mi úplně neznámý člověk věnoval knihu *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. Nic o mně nevěděl, ale tvrdil, že ta kniha je „pro mě“. Všechno, co se mi předtím v životě přihodilo, najednou dávalo smysl – ani ne tak moje zkušenosti s minulými životy jako mé osobní problémy s prožíváním zármutku. Poprvé v životě jsem byla vážně přesvědčená, že by mě ztráta blízkého člověka úplně nezdrtila. V hlavě mi neustále znělo, že kdybych tak s vámi jednou mohla

pracovat a učit se od vás, dokázala bych pomoci jiným lidem posunout jejich vnímání od bolesti zase k propojení.

Uplynulo více než deset let a můj manžel, kalifornský dálniční policista, se při jednom pronásledování zabil. Dva roky nato jsem vás viděla v pořadu Oprah Winfreyové a při něm se mě to přesvědčení opět zmocnilo plnou silou. Jelikož do vašeho červencového kursu v institutu Omega už zbývalo jen pár týdnů, ihned jsem se na něj přihlásila. Trvalo to jen pár minut a bylo to naprosto jednoduché.

Když jsem do Omegy přijela, moje duševní uvědomění se otevřelo tak rychle jako nikdy předtím. Uvědomovala jsem si své propojení nejen s ostatními účastníky, ale i se zvířátky a rostlinami. Souhlasil jste, že předvedete regresi na mně, před celou skupinou. Jakmile jste provedl rychlý úvod, ihned jsem viděla, jak mi vědomím rychle probíhá slovo *žlab*, a pak jsem spatřila skutečný žlab, do kterého jsme dávali našim koním vodu, když jsem jako malá vyrůstala na farmě. Vybavila se mi jedna vzpomínka z dětství, kdy nás okolnosti donutily naše milované koně prodat. Vzpomněla jsem si, kolik bolesti to způsobilo tatínkovi. Jak se svěřil matce, že mu instinkt velel neprodávat koně člověku, který o ně měl zájem, a jak jej neposlechl a pak toho trpce litoval. Já se tenkrát vědomě rozhodla, že nebudu plakat, abych otce ušetřila dodatečného pocitu viny. Od toho momentu v dětství až do té chvíle, kdy jsem s vámi seděla v institutu Omega, ve mně pořád tkvěl hluboký a nedefinovatelný smutek spojený s touto událostí. Když jsem tu vzpomínku líčila, všechna bolest ze mě s každým vydechnutím až odkudsi z bránice najednou odplývala. Ta kombinace naprostého šoku a úlevy byla nepopsatelná.

Pak jsem přešla ke vzpomínce na porod svého

syna, kdy na mě moje instinkty už týdný předtím křičely, že něco není v pořádku. Přesto jsem se nechala lékařem opakovaně přesvědčovat, že jsem chorobně úzkostlivá. Nakonec jsem ho snažně prosila, aby mi porod vyvolal uměle, a on neochotně souhlasil. I tak jsem nakonec okamžitě po příjezdu do nemocnice šla na císařský řez – byl to naléhavý případ. Mého syna museli oživovat, placenta i pupeční šňůra byly napadeny gangrénou. Když jsem druhého dne byla už dostatečně stabilizovaná, abych si syna mohla pochovat, podívala jsem se na něj a viděla skvrny na jeho prstíčkách. Věděla jsem, že ignorováním své intuice, které jsem měla důvěřovat víc než vzduchu, který dýchám, jsem u své první skutečné zkoušky na rodiče propadla. Rozbrečela jsem se hněvem, smutkem a zoufalstvím, stejně jako plakal můj otec, když tenkrát prodal naše koně. V tom okamžiku se začal můj syn neklidně vrtět a já si uvědomila, že tu bolest, která ze mě vychází, cítí. Ze strachu, abych mu neublížila ještě víc, jsem přestala plakat a na svou vinu na celých čtrnáct dalších let, až do toho sezení, zapomněla. Teprve tam jsem tu nesmírnou bolest, o které jsem vůbec nevěděla, že ji v sobě pořád nosím, uvolnila. Dokonale se mi ulevilo, jako by mi někdo doslova sňal z hrudi tíhu celého světa.

Pak jsem si uvědomila přítomnost svých duchovních průvodců a zalil mě známý pocit klidu a sounáležitosti. Dál mi dávali na vědomí, že jsem jejich součástí, stejně jako oni jsou mojí, a jak jsem vás cítila po své pravici, uvědomila jsem si, že i vy jste částíčkou toho „týmu“.

Ptal jste se mě, jestli je tam můj manžel. Jak jsem hledala odpověď, ucítila jsem jej po své levici a otočila tím směrem hlavu, jako bych si ho chtěla jasněji uvědomit. Sotva jsem se ale ohlédla doleva, ucítila

jsem ho taky před sebou, a tak jsem se podívala dopředu. Jenže pak jsem ho cítila zase napravo a zároveň i vlevo a vpředu. „Je všude!“ vyhrkla jsem, když jsem si uvědomila, co cítím.

Zbytek osazenstva sálu, těch sto třicet lidí, po těch slovech kolektivně vzdychlo. V tom okamžiku jsem si uvědomila energii podobající se modrým vláknům, která mě spojovala s každým v té místnosti už od předchozího večera, když jsme se představovali. Ta vlákna se šířila z mé bránice k těm jejich. Když společně povzdychli, byla to reakce na jejich emoce, které se sdílením mého vědomí, že můj zesnulý manžel je přítomen, rozvířily. Jednotlivé nitky vystřelily z každého z nich, od jednoho ke druhému v krásné, jednoduché, a přesto složité tapiserii sounáležitosti. Uvědomila jsem si skutečnost, že cokoliv dalšího od tohoto okamžiku udělám, zapůsobí na všechny ostatní, stejně jako na mě a na všechny zapůsobí to, co udělá každý z nich. *Léčíš léčitele*, bylo to, co jsem měla v povědomí spolu s poznatkem, že v našem spojení je naše síla.

Zase jsem se vyladila a slyšela jsem, jak se mě ptáte, zda jsou moji průvodci ještě přítomni. Odpověděla jsem, že ano a že jsou u mě vždycky. A dodala jsem: „Jsme tým a máme svůj záměr.“ Vy jste se mě zeptal jaký a já začala vidět neurčité záblesky výjevů – jen záblesky –, ale s každým se pojily detaily a emoce. K těm několika málo, které jsem dokázala zachytit, patřil například vězeň sedící na pryčně s hlavou v dlaních. Sám nad sebou cítil víc bolesti, strachu a hněvu, než by si kterákoliv z jeho obětí kdy dokázala představit, protože dokonce ani on sám nevěděl, proč spáchal strašlivé věci, kterých se dopustil, a tak nemohl uvěřit, čeho byl schopen. Pak matka, která chovala svou holčičku a obě umíraly hlady. Potom přišel obrázek další matky, která ví, že její dítě

umírá na podvýživu. Potlačovala svou vlastní bolest, protože se bála, že dcera zemře v přesvědčení, že její matka je sobecká, když neumře jako první. Všechno, co jsem z těch záblesků dokázala převést do slov, bylo: „Bolest, bolest, tolik bolesti!“ A plakala jsem tak strašně, až jsem myslela, že se rozpadnu na kousky.

„Všechna ta bolest pochází ze strachu, z neporozumění, z toho, že člověk někoho straší nebo někdo straší jeho,“ prohlásila jsem. Věděla jsem, že tím záměrem, na který jste se ptal, je zmírnit kolektivní bolest odstraněním strachu, po čemž bude následovat pozvednutí všeho živého. Nyní chápu, že být jedním není cíl – ono to už *je* – a že všechno, co děláme, i ty zdánlivé maličkosti, které děláme každý sám, nás skutečně všechny přímo ovlivňují.

*Nina Mannyová*

Na svých přednáškách a seminářích často mluvím o tom, jak jsme všichni propojení, jak to, co udělá jeden, ovlivňuje všechny ostatní. Nina to vyjadřuje krásně: v našem spojení je naše síla. Pouta, která nás spojují, jsou pouta láskyplné duchovnosti. Jestliže jsme ze stejné energie, složení z částic a vln, a ne z masa a kostí, tak to, co činíme, působí na naše okolí – a nejen na lidské bytosti. Naše myšlenky a činy mají následky – o to větší důvod k tomu, abychom milovali a soucítili, a ne naháněli strach či působili škodu. Naše myšlenky a činy tvoří náš osud a naši budoucnost.

Ninín příběh se krásně rozvíjí a vysvětluje vlákna, struny energie, které nás spojují. Ale v jejím příběhu je ještě mnohem víc. Vnímá láskyplnou přítomnost svého zesnulého manžela, kterou cítí všude kolem sebe. Je si vědoma neustálé věčné moudrosti, kterou nám milosrdenství, nebeská ruka, poskytuje v různých podobách, ať už prostřednictvím průvodců, andělů, duchovních poslů nebo

rozličnými jinými způsoby. Poznala životy naplněné poučením, ztrátou, bolestí a nadějí. A připomněla mi dávný vzkaz od jednoho Mistra, který mi doručila Catherine a který je zaznamenaný na magnetofonové pásce a zapsaný v knize *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. Je to ten, který mě od té doby podněcuje a motivuje.

„...toto je vhodná léčba těch v tělesném stavu. Musíš z jejich myšlení vymýt strach. Je to plýtvání energií, když je přítomen strach. Potlačuje to v nich vykonání toho, co sem byli vysláni vykonat. Stačí, když se jen podíváš kolem sebe. Musí se nejprve dostat velmi, velmi hluboko... do stavu... ve kterém nebudou cítit své tělo. Pak k nim můžeš proniknout. Nemoci leží jen... na povrchu. Jsou skryté v jejich duši, kde se vytvářejí myšlenky, tam se k nim musíš dostat.

Hora... uvnitř v hoře je klid; uprostřed je klidná. Ale venku leží všechna trápení. Lidé vidí jen ten vnějšek, ale ty můžeš jít mnohem hlouběji.

Musíš se zbavit strachu. To bude tvoje největší zbraň...”

Nina nám to připomíná slovy: „Všechna ta bolest pochází ze strachu.“ Láska a porozumění strach rozhánějí.

Velký učitel Jon Kabat-Zinn mě naučil meditaci hory. Myslím na to často, protože mi to pomáhá pochopit, jak zůstat v klidu, ať se venku děje co děje. Věřím, že to je pro mě takovou mocnou představou právě proto, že jeden z Mistrů o tom tak dávno ve výše zmíněném citátu promlouval.

Představte si krásnou horu, možná se zasněženým vrcholkem. Když se na ni díváte, vidíte, že má vnitřní jádro stálého míru a stálé teploty, a ať se venku děje, co chce, vnitřek zůstává beze změny.

Ted' si představte, jak mívá roční období. Přijde léto

s blesky, bouřkami, záplavami a požáry, ale vnitřek hory pořád zůstává nehybný, tichý a klidný. Léto přejde v podzim se skučícími větry, listí opadává. Pak nastane zima, sněží a mrzne, a i ta přejde v jaro, sníh taje, padají laviny. A přesto se jádra hory, toho krásného prostoru hluboko uvnitř, žádná z těchto změn vyvolaných ročními obdobími nedotýká.

Jsme jako ta hora. Nemusíme dopustit, aby nás vnější události okrádaly o naši radost a harmonii, bouře může zuřit, jak se jí zachce, kvílivý víchr taky. Všichni máme své vnitřní jádro klidu a ticha. Je tam, kdykoli ho chceme nebo potřebujeme. Cestou do nitra se dostaneme k jeho mocné léčivé přítomnosti. Hora je uvnitř dokonalá – a my taky.

Teď si představte, že k hoře přijíždějí turisté. Přijedou vlakem, přiletí letadlem, dorazí autem, lodí a všelijak jinak. A všichni se o ní vyjadřují: tahle hora není tak krásná jako ta, kterou jsem viděl jinde. Je moc malá, je moc vysoká, moc úzká, moc široká. Ale té hoře je to jedno, protože ví, že je ideální podstatou hory.

Znovu opakuji, že jsme jako ta hora. Lidé o nás můžou vykládat, co chtějí, můžou nás kritizovat nebo soudit a říkat tomu nastavování zrcadla, ale my už jsme ideální a božští. Nemusíme se jejich názory nechat ovlivnit, dokonce ani názory svých nejbližších: rodiny, nadřízených či partnerů. V tom smyslu jsme pevní a ukotvení na zemi jako ta hora. Hluboko ve svých srdcích víme, že jsme dokonalou podstatou duchovní bytosti. Slova jiných lidí nás nemohou okrást o náš vnitřní mír a radost, pokud jim to nedovolíme a nedáme jim tu moc.

Často tuhle meditaci používám, abych připomněl sobě i jiným naši velkolepost a vznešenost, vlastnosti oné krásné dokonalé hory. I když jsme na to prostě zapomněli, jsme už dokonalí. A vždycky jsme byli.

## Milovaná žena, která stojí za to

Ten týden, který jsem v říjnu 2010 strávila v institutu Omega, se tolika způsoby dotkl mého srdce a otevřel je. Pomohl vrátit do mé vědomé mysli tolik věcí, na které jsem už zapomněla. Znovu se probouzím a vždycky mě to rozpláče, když se posadím a uvědomím si, jak jsme opravdu úžasní.

První den dopoledne nás doktor Weiss provázel do skupinové regrese. Nebyl to můj první návrat do minulého života a já se těšila na další zážitek. Obvykle současně prožívám, cítím i vidím to, kam mě průvodce na cestě vede. Tentokrát jsem se však ke svému údivu spatřila ve svém současném životě a také ve stejném věku jako teď. Stála jsem v nějakém prostoru, kde bylo všechno jakési rozmlžené. Podívala jsem se před sebe a jako by tam byla nějaká záclona z mlhy. Z ní se ke mně natáhla holá paže, vzala mě za ruku a tou záclonou mě provedla.

Najednou jsem stála před svým dávným přítelem Joem, který zemřel v sedmdesátých letech, když nám bylo něco přes dvacet. Tenkrát jsme si byli hodně blízcí. Vlastně jsem před ním ani po něm nikoho tak blízkého neměla. Byli jsme přátelé, milenci a důvěrně jsme se znali. Spoustu hodin jsme strávili rozhovory o možnostech života po smrti. Vzájemně jsme si slíbili, že ten z nás, kdo umře první, přijde tomu druhému prozradit, jaké to je. Nakonec jsme se rozešli a každý si šel svou vlastní cestou – špatně.

Asi za rok nebo dva jsme si zavolali a bylo jasné, že náš vztah už není tak silný jako kdysi. Joe mě pozval k sobě na návštěvu, až zase někdy budu v Santa Barbaře. Slíbila jsem mu, že přijdu, ale nezastavila jsem se. Bála jsem se a říkala jsem si, že k osobnímu setkání potřebuju ještě nějaký čas.

Nedlouho poté mi volala jedna naše společná kamarádka, aby mi oznámila, že si Joe vzal život. Ne-

mohla jsem tomu uvěřit. Střídalý se ve mně návaly vzteku a smutku. Kdybych mu bývala zavolala, když jsem byla v Santa Barbaře, třeba by se to nestalo.

Čas běžel dál a Joe dodržel slovo. Začal mě navštěvovat, většinou v noci v živých snech. Také se stávalo, když jsem s někým mluvila o tom, jak se na něj zlobím za to, že si sáhl na život, že jsem se pak v noci probudila, postel se mi třásla a já slyšela Joeův hlas, jak mě prosí, abych mu to odpustila. Přiměla jsem se tedy neventilovat svůj hněv nahlas a brzy jsem si uvědomila, že mi Joe prostě chybí. Nakonec jsem mu řekla, že už si ty sny nepřēju, a ony opravdu ustaly.

Potom jsem občas kolem sebe cítila Joeovu energii a pouhé vědomí, že je tady, mě velice uklidňovalo. Pak jsem jednou, to už byla devadesátá léta, byla doma v kuchyni a pocítila jsem, jak mě obklopuje Joeova energie. Byla kolem mě i ve mně. Slyšela jsem ho pronášet, že mě miluje a že opouští tuhle vibraci a odchází do jiné dimenze, kde má nějakou práci. Sdělil mi, že jde pozdravit duše těch, kteří zemřeli na AIDS. Ukázal mi letmý záblesk prostoru, kde bylo tolik lítosti, bolesti a zmatku. To je část jeho dluhu za to, že si vzal život, vyložil mi. Cítila jsem, jak mě jeho energie obaluje a naplňuje bezpodmínečnou láskou, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Po tvářích mi stékaly slzy radosti. Nevím, jak dlouho jsem tam stála, než jsem si zase uvědomila, že je poledne a já stojím ve své kuchyni.

To bylo naposledy, co jsem Joeovu energii cítila – až do skupinové regrese toho dopoledne v první den semináře. Najednou jsem zase stála před Joem. Přitáhl mě k sobě a objal mě, bezvýhradně a naplno. A co mě úplně ohromilo: měl křídla! Učinil na mě hluboký dojem, aniž pronesl jediné slovo. Cítila jsem kolem nás další energie, které mě také obklopovaly

láskou. A slyšela jsem: „Jsi milovaná. Zasloužíš si to.“ Čelisti mě bolely, hrdlo se mi svíralo, bolely mě paže a do očí se mi hrnuly slzy. Joe mě nepřestával objímat, dokud jsem ten vzkaz nepřijala a nepoddala se mu. V té chvíli také ustaly nepříjemné fyzické pocity. Přišel nějaký učitel a vložil mi do srdce „krystal světla“. Uposlechla jsem hlasu doktora Weisse a otevřela oči. Vrátila jsem se. Nechtěla jsem ale zpět! Cítila jsem se tu osamělá a byla mi zima.

Toho odpoledne jsem se nechala před skupinou dobrovolně zhypnotizovat, aby na mně mohl doktor Weiss předvést rychlé uvedení do tranzu, takzvanou rychlou indukci. Fungovalo to dobře. Když jsem se ocitla v hypnóze, zeptal se mě doktor Weiss na mou dopolední cestu. Pověděla jsem mu o setkání s Joem, ačkoliv jsem úmyslně nepoužila jeho jméno, místo toho jsem o něm mluvila jen jako o „jednom příteli“. Zmínila jsem se mu o těch křídlech a o jeho vzkazu. A také o tom, že můj přítel spáchal sebevraždu a že jsem ho předtím nenavštívila, jak jsem mu slíbila. Doktor Weiss mě ale ujistil, že to rozhodně nebyla moje vina. Prohlásil, že jsem pro svého přítele byla „milovanou ženou, která stojí za to“.

Ihned jsem pocítila úlevu. Neuvědomovala jsem si, že jsem v sobě nesla to břímě odpovědnosti; až teď, když to bylo vyřčeno, jsem cítila, jaká vrstva smutku ze mě spadla. Pociťovala jsem emoce toho okamžiku a zároveň měla pocit, že ještě něco zadržuju a že jsem se toho nezbavila úplně.

Za několik dní, pořád ještě na onom kursu, jsme šly s kamarádkou do jídelny na snídani. Po cestičce proti nám kráčela jedna žena, jmenovala se Rachel. Upřeně se na mě zahleděla a zeptala se: „Vy jste Jeanette?“

Když jsem přisvědčila, pokračovala: „Mám pro vás vzkaz od Joea. Říká, že vás miluje.“ Vyprávěla mi, že

tu zprávu obdržela a cítila se povinná mě vyhledat a předat mi ho. Poděkovala jsem jí, po tvářích mi stékaly slzy. Bylo to moje potvrzení. Joe mě znal až moc dobře. Věděl, že mi ten vzkaz bude muset po někom poslat, aby měl jistotu, že mu uvěřím.

A já tomu opravdu věřím. Od toho setkání mám v sobě tichý klid. Jsem se sebou spokojenější než dřív. Teď vím, že jsme všichni opravdu milováni způsoby, které si v tomto fyzickém plánu neumíme ani představit. A já teď konečně tuto pravdu přijímám.

*Jeanette*

Země je jako nějaká jednotřídka, ve které se společně učí žáci z různých ročníků: prvňáčci s těmi nejstaršími, zaostalí školáci s nadanými. Vyučování v téhle škole probíhá ve všech jazycích, mají tam všechny předměty. Chodí do ní žáci všech národností a ras – navštěvuje ji každý člověk. Všichni jsou na cestě k duchovní závěrečné zkoušce. Učivo v téhle škole je těžké, protože tady máme těla, takže zažíváme nemoci, smrt, ztrátu, bolest, odloučení a spoustu dalších druhů utrpení. A přesto nám to naše Země tak bohatě vynahrazuje: neuvěřitelnou krásou, tělesným milováním, bezpodmínečnou láskou, spřízněnými dušemi, potěšením pro všechny naše smysly, laskavými a soucitnými lidmi a příležitostmi k zrychlenému duchovnímu růstu. Nakonec, když projdeme mnoha životy, se tomuhle všemu naučíme. Naše vzdělání bude úplné a nebudeme se už muset znova narodit. Jeanette nám poskytuje letmý pohled na to, jak naše vzdělání pokračuje na té druhé straně, i poté, co naše vědomí opustí fyzické tělo. Země je škola – těžká a pro širokou veřejnost, ale ne jediná. V těchto vyšších sférách už se neučíme prostřednictvím tělesných pocitů, emocí, vztahů či nemocí. Tam je naše studium abstraktnější a pojmové. Objevujeme pokročilé dimenze, které existují za hranicemi našeho lidského vědomí, a začíná-

me odemykat brány k mnoha jejich tajemstvím. Tam vidíme a cítíme sublimované projevy toho, co se na Zemi jeví pevné a materiální, a dojdeme k porozumění těmto absolutním energiím a jejich nejvyšším vibracím. Tak prozkoumáme nuance a roviny skutečné všeobjímající lásky. V porovnání se Zemí a jejími fyzickými formami je to učení „o oktávu výš“. Ale přestože jsou to lekce pro pokročilé, pořád jsou součástí učebních osnov pro naši duši. Naše vědomosti se stále rozšiřují.

Joe sdělil Jeanette, že si svou sebevraždou udělal dluh. Když si sáhl na život, pravděpodobně opustil zdravé tělo. Jeho vědomí samozřejmě zraněno ani poškozeno nebylo, ale bez těla už nemohlo fungovat podle pozemského plánu. Tělo je pro projevy duše ve fyzické dimenzi zásadní. Joeova duše tedy musí počkat na své další vtělení, aby mohla pokračovat ve své duchovní pouti na Zemi. Ale není potrestaná věčným zatracením nebo vymazáním. Karma slouží k učení, ne k trestu. A tak má Joe uloženo za úkol pracovat s dušemi lidí, kteří zemřeli na AIDS. Jsou to lidé, kteří velice trpěli a odešli mladí, protože jejich těla nenapravitelně poškodila hrozná nemoc. Existuje snad nějaký lepší způsob, jak by se Joe naučil vážit si zdravého těla nebo daru života?

Při práci s dušemi obětí AIDS Joea nic nebolelo, nijak nestrádal. Byl naplněn bezvýhradnou láskou. V jistém smyslu si svá křídla zasloužil, jako nějaká andělská bytost. Smazal své karmické dluhy. A pokud by se Joe se všemi svými dluhy a chybami dokázal změnit z člověka v anděla, pak to dokážeme všichni. Protože ve skutečnosti jsme všichni anděly, jen se dočasně skrýváme v lidské podobě.

Jeanette se ve svém příběhu zmiňuje také o setkání s Rachel, která jí měla předat důležitý vzkaz. A teď nám bude Rachel vyprávět, jak tu zprávu vlastně obdržela.

## Pověz jí, že ji miluju

Na kursu v institutu Omega jsem jednou večer podstoupila regresi a v duchu jsem se ocitla v krásné zahradě plné sedmikrásek. Nějakou dobu jsem tam rozmlouvala se svými průvodci, kteří mě láskyplně a šťastně sledovali. Obdržela jsem rady týkající se mé bolesti v zádech a sebeovládání. Po chvíli jsem byla připravena opustit tuto sféru, ale měla jsem pocit, že musím ještě počkat. A právě v tom okamžiku jsem ucítila, že ke mně přichází nějaký duch, aby si se mnou promluvil. Věděla jsem však, že to, co mi hodlá sdělit, se netýká mě. Přinášel vzkaz pro Jeanette.

„Řekni jí, že ji miluju,“ požádal mě.

To mě hned ponouklo, abych se ho zeptala, jak se jmenuje. Odpověděl, že Joe. Byla jsem dost skeptická, to jméno znělo tak tuctově. To už rovnou mohl říct John Doe, jméno, které policie dává všem neznámým. Nicméně jsem si dokázala jasně představit, jak vypadá. Jevil se mi jako starší muž s krátkými kudrnatými vlasy, už hodně prošedivělými, olivovou pletí a širokým hrudníkem. Radostí poskakoval, když jsem mu slíbila, že vzkaz předám.

Bohužel jsem vůbec netušila, kdo ta Jeanette je.

Dostávala jsem vzkazy už dřív, ale jen ve snech a nikdy to nebylo nic tak jasného a zřetelného jako teď. Přesto mi ty vzkazy nikdy nedaly pokoje, dokud jsem s nimi něco neudělala. Toho večera jsem Jeanette nenašla, a byla jsem proto neklidná. Když jsem šla spát, požádala jsem toho Joea, aby mi posečkal do rána, a pak na mě zase může dotírat.

Nevím, jak mě to napadlo, a nevím ani, jestli vůbec existuje takové místo, kde může duch čekat, ale spala jsem docela klidně. Probudila jsem se hodinu předtím, než mi měl zazvonit budík, a v uchu už mi zase zněl Joeův vzkaz pro Jeanette.

Když jsem ho konečně vyřídila a ujistila se, že

dotyčná Jeanette Joea opravdu zná, požádala jsem ho, aby odešel zase tam do světla. Chtěl totiž zůstat a pomáhat mi, i když jsem si to nepřála. Vysvětlil mi ale, že jeho pomoc je způsob, jak mi poděkovat, a zároveň je součástí jeho duchovního uzdravení. Šlo o něco, co musel udělat, a já neměla v úmyslu stát mu cestě. Než ten den skončil, byl s tím hotov, protože pomohl mým andělům s doručením zpráv pro mě.

*Rachel*

Naše racionální mysl se často pokouší zlehčovat nebo dokonce negovat mystická, spirituální či spiritistická setkání, jež zažíváme. Zapomínáme na bezprostřednost a sílu svého vlastního prožitku. Když se nám ale prokáže a potvrdí, dokážeme zanechat pochybností a přijmout to vše jako realitu.

Joe Rachel nutil, aby potvrdila, že jeho opětné shledání s Jeanette při regresi bylo skutečností. Jeanette se tím také ujistila, že si nevyfantazírovala ani jejich setkání u ní doma v kuchyni. Joe jí pomáhal, uzdravoval ji a vyzařoval svou věčnou lásku k ní.

Ty vzkazy od Joea a od dalších „energií“ nebyly ale určeny jen pro Jeanette. Jsou pro nás všechny. „Jsi milován. Zasloužíš si to.“ To se týká nás všech. Nedovolte, aby vaše vlastní mysl tuto skutečnost zlehčovala nebo dokonce odmítla jako výmysl.

Faith, jejíž příběh následuje, také dostala důležitý vzkaz z druhého břehu. To, že jej předala adresátům, jí nejen potvrdilo její vlastní paranormální zážitky, ale také důležitou pravdu, že naši milovaní jsou vždycky s námi.

### **Vzkazy ze záhrobí**

Druhý den našeho semináře v Los Angeles roku 2002 začal společnou regresí. V sále byly rozestavené mikrofony, aby lidé mohli hned po skončení mluvit o tom, co prožili. Na opačné straně sálu

přistoupila k mikrofonu jedna žena. Vysvětlila nám proč je tady – protože nedávno jí zemřela dcera na rakovinu. Zatímco mluvila, spatřila jsem za ní světlo. Snažila jsem se ten vjem zaplašit, ale bylo stále jasnější, až se nakonec vytvarovalo do podoby velmi krásné dívky s hnědými vlasy a modrýma očima, která stála hned za ní. Hleděla přímo na mě.

Věděla jsem, že tu ženu musím vyhledat a povědět jí o tom. O přestávce jsem vešla do vestibulu, a přestože semináře se účastnilo pět set lidí, byla tady jen tahle paní s manželem.

Nejdříve jsem jim do všech podrobností popsala děvčátko, které jsem viděla za jejími zády. Oba dva se rozplakali a ona pak vyndala z kabelky fotografii své dcerky. Byla to ta dívka, kterou jsem jim právě tak dokonale vylíčila.

Pak jsem ji ujistila, že nejde o žádné halucinace, když si myslí, že slyší dívčí smích při šplouchání vody, zatímco umývá nádobí, že cítí, jak ji někdo lechtá, když stele postele, nebo že má pocit, jak ji někdo objímá a pokládá jí hlavu na rameno, když sedí nad knihou či u televize. Že to tak skutečně je.

Manžel té paní nebyl v té chvíli schopen slova. Ona mi řekla, že ačkoliv její muž takovým věcem vůbec nevěří, koupil pro oba tenhle víkendový pobyt, protože měl pocit, že to má udělat. A když chtěla během přestávky odejít z budovy, měl různé námitky, takže zůstali v hale, kde jsme teď spolu stáli, procházeli se po ní a prohlíželi si obrazy. Všechno to, co jsem jí právě popsala, byly věci, se kterými se svěřila jen svému manželovi a nikomu jinému, věci, které už nějakou dobu doma skutečně cítila.

To už jsme slzeli všichni tři. Usmála jsem se a sdělila jí: „Vaše dcera si z nějakého důvodu vybrala mě, abych vám tohle všechno pověděla.“ Nejsem z těch, kdo vídají duchy nebo s nimi dokonce mluví, ale ta-

hle dívka nesporně poslala svým rodičům vzkaz po mně.

Teprve když jsem se vrátila do sálu a posadila se, uvědomila jsem si, v jak změněném stavu vědomí jsem se nacházela, když jsem obdržela ten vzkaz. Z místa, kde jsem seděla, totiž bylo fyzicky nemožné tu paní u mikrofonu vidět. V sále byly dva sloupy, já seděla hodně vlevo a mikrofon byl umístěn za sloupem vpravo, daleko na opačné straně. Prostě jsem ji při tom nemohla vidět. A přesto jsem ji viděla. Potřebovala jsem spatřit její dceru a někdo jiný potřeboval, abych toho dne byla poslem, který té paní a jejímu manželovi přinese trochu klidu a útěchy v jejich bolesti.

*Faith Susan*

Každý z nás má schopnost intuice, která je daleko silnější, než si vůbec dovedeme představit. Faith není profesionální médium ani jasnovidka, a přesto se dostala do změněného stavu vědomí, kdy dokázala prohlédnout skrze hmotné překážky. Srdcem viděla a slyšela stejně dobře jako očima a ušima. Rovněž otec toho děvčátka uvěřil své intuici a sehnal vstupenky na seminář. Také si přál setrvat v hale, aniž by věděl proč.

Nedbáme-li na intuici, vytváříme překážky a opozici, což často může být i nebezpečné. Ale když jednáme podle svého srdce a plujeme s proudem – do ničeho se nenutíme ani nic neblokujeme –, jde vlastně o období taoistického principu *wu wei*. Duchovní bytosti se snaží pochopit, co se to odehrává, a nechat se tím unášet, ne proti tomu bojovat.

Ta malá hnědovlasá holčička chtěla své rodiče utěšit, ulevit jim v jejich zármutku. Protože ti tři dospělí otevřeli svou mysl a věřili své intuici, úleva došla na potřebné místo.

Jste-li na pochybách, jednejte podle svého srdce, ne podle hlavy.

## Křehká květinka

Na váš seminář do Omegy jsem se vydala v červenci 2009. Chci vám poděkovat za to, že jste projevil velký zájem o mé zdravotní problémy, těžkou potravinovou alergií, a že jste si udělal čas, abyste mě provedl individuálním regresním sezením. Po regresi mi trvalo několik dní, než jsem mohla začít všechno zpracovávat. Začala jsem hledat souvislosti zejména s tím minulým životem, kde jsem se spatřila jako malé dítě na nějaké louce plné žlutých květín. Ty ale byly jedovaté a já jich pár nešťastnou náhodou snědla. Maminka, která je mou matkou i v mém současném životě, po mé smrti spáchala sebevraždu, protože nemohla přenést přes srdce, že mě nedokázala ochránit. V tomto životě mě ochraňovala a hýčkala až přehnaně a já se brzy začala rozpomínat na věci, které mi vyprávěla, když jsem vyrůstala.

Vzpomněla jsem si, jak se mi svěřila, že po mém početí se s mým otcem rozhodli pro rozchod – to ale bylo v době, kdy ještě nevěděli, že je těhotná. Jakmile to vyšlo najevo, začalo se diskutovat o interrupci. Její kamarádky, rodiče i můj otec se ji snažili přesvědčit, že dělá chybu, když chce porodit dítě coby osamělá matka. Ale ona jim odpověděla, že sice neví proč, ale ví, že na potrat prostě jít nemůže. A přestože to jistě bude těžké být s dítětem sama, musí si je nechat. Vždycky mi opakovala, že měla silný, neodbytný pocit, že mě musí přivést na svět.

Taky si pamatuju, jak mi vyprávěla, že byla v těhotenství hrozně ustrašená. Často po nějakou dobu necítila mé pohyby, což ji hned hnalo k doktorovi ve strachu, že nejsem naživu. Potom se pořád bála, že se nedožiju dospělosti – v dětství jsem totiž bývala často nemocná a mnohokrát jsem skončila v nemocnici. Při každé hospitalizaci se máma bála, že to nepřežiju.

Po regresi jsem si uvědomila, že jsem se do tohoto života narodila s matčinou předem utvořenou představou, že je o mě třeba úzkostlivě pečovat, protože pořád trpěla hrůzou, že mě ztratí. Navíc si vzpomínám, že mi v dětství říkala „ty moje křehká květinko“, protože jsem byla tak slabá a pořád nemocná. Bylo to trochu děsivé, když jsem si na to vzpomněla, protože jsem právě zjistila, že jsem v jiném životě jako malá skutečně zemřela, když jsem snědla ty malé žluté kvítky.

S mámou jsem o všech svých zážitcích z Ome-gy ještě nemluvila, ale mám to v plánu. Pokud jde o moje jídlo, můžu teď jíst třicet šest různých potravin. Což je o celých pětadvacet víc, než jsem směla před regresí. Je to pomalý proces, ale nemůžu být šťastnější a těším se, až toho budu snášet mnohem víc. Stále pokračuju a zkouším nové potraviny a je to po těch více než třech letech, kdy jsem se mnoha věcí nemohla ani dotknout, veliký úspěch. Moje tělo se od toho dne uzdravuje. A také bych vám chtěla říct, že za mnou po regresi přišla řada lidí a svěřili se mi, že moje regrese pomohla také jim. Musela jsem přitom pomyslet na vaše slova o tom, že jsme všichni svedeni dohromady s nějakým záměrem.

*Nikki DeStiová*

Dříve jsme žili po boku mnoha lidí, se kterými žijeme i nyní. Naše duše se společně znovu vtělily. Vyskytl se nějaká situace, která nám připomene trauma z minulého života, semínka našeho utrpení se tím zalijí a naše úzkost a strach vykvetou. Bojíme se ale toho, co se už stalo, protože jsme na to zapomněli. Mylně se proto domníváme, že se to stane teď nebo v budoucnosti.

Kdykoliv se setkám s obsedantně ochrannými rodiči, hledám příčiny tohoto chování v minulých životech. Léčba jejich strachů většinou spočívá právě v oněch po-

hřbených vzpomínkách. Rodiče se uklidní, jejich obavy se rozptýlí a jejich dítě, nyní osvobozené, může začít prosperovat. Klíč k budoucnosti se často skrývá v minulosti.

Na zmíněném semináři se Nikki rozpomněla ještě na další tragický minulý život, ve kterém také zemřela velmi mladá. A přestože je to neuvěřitelné, jiná účastnice semináře, která se s Nikki nikdy předtím nesetkala, si vzpomněla na život, v němž se ocitly pohromadě. Tady je její příběh.

Svět funguje záhadnými způsoby.

### **Láska, ztráta a dva životy**

V červenci 2009 jsem měla to štěstí zúčastnit se vašeho semináře. Věděla jsem, že celý víkend s vámi bude vzrušujícím zážitkem, ale to, co se skutečně stalo, však zdaleka překonalo veškerá má očekávání. Poslední den byl nejintenzivnější.

Při své regresi jsem cítila neustálý oheň v žaludku a hrud' se mi svírala, těžko se mi dýchalo. Šla jsem přes nějaký most tonoucí v mlze a v dálce jsem zahlédla statek. Byla jsem mladá žena s krásnou tváří. Stála jsem v trávě, kus od domu a hrozně se bála do něj vstoupit. Pálení v žaludku a svíravý pocit v prsou neustávaly. Pak jsem se přenesla do svého posledního dne. Byla jsem mladá, snad něco přes dvacet, měla jsem dlouhé tmavé vlasy a na sobě sněhobílé šaty podobné noční košili. Opouštěla jsem někoho, koho jsem milovala velikou romantickou láskou. Bylo to tak smutné, ale já nějak věděla, že ho musím opustit.

Když jsem z toho života odešla, ucítila jsem na jednou Vincentovu přítomnost. Vincent je milý přítel, muž, v němž jsem právě začala poznávat svou spřízněnou duši. V tom okamžiku přišla na pódium nějaká mladá žena jménem Nikki, měl jste ji provést regresí. *To je zvláštní, pomyslela jsem si. Vincentova dcera, kterou má velmi rád, se také jmenuje Nikki.*

Když s vámi pak Nikki seděla na pódiu, popisovala problém, který měla celý život s polykáním a jídlem. Radila se o tom s mnoha lékaři, ale žádný nenašel sebemenší fyzickou příčinu. Vy jste ji vrátil do minulého života, ve kterém byla malé děvčátko. Dusila se nějakou květinou a její matka se snažila vytáhnout jí květ z krku. Ukázalo se, že šlo o jedovatou rostlinu a holčička na otravu zemřela. Její matka, která je náhodou její matkou i v tomto životě, spáchala ze zármutku sebevraždu.

Vzpomínáte na mé pálení v žaludku a sevřenou hrud', na to, že jsem nemohla pořádně dýchat? Pomyslela jsem si, jak je divné, že mám zrovna tyhle pocity, zatímco tadyhle Nikki je zažívá při regresi. Ale úplně mi vyschlo v krku, když jste ji poslal do ještě dávnější doby. Začala jsem se vrtět a svírala jsem svůj zápisník tak, že se mě moje sousedka zeptala, co mi je. Požádala jsem ji, aby si přečetla záznam z mé regrese, kterou jste vedl o něco dříve toho dne.

Nikki se ve své regresi viděla jako muž. Šťastně se pohupovala a kroužil v tanci s dívkou s dlouhými tmavými vlasy, oblečenou v bílých šatech. Velice ji milovala. Když jste ji posunul vpřed, popsala ten starý statek, který jsem ve svém návratu do minulého života spatřila také. Stála tam skoro jako já, nechtěla vejít do domu. Bála se, dělo se tam něco nedobrého. Nakonec jste ji ale přemluvil, aby tam vstoupila, a ona popsala ležící dívku tak, jak jsem já viděla sama sebe. Ležela na lůžku, umírala. Byla otrávená. Nikki cítila velikou ztrátu takové lásky.

Když Nikkiina regrese skončila, plakala jsem a ta žena vedle mě dočetla, co jsem si toho dopoledne zapsala. Myslela, že bych s tím měla jít za vámi a za Nikki, ale já nechtěla. Nikki měla takové emocionální vzpomínky, nechtěla jsem jí svůj zážitek vyprávět. Byla jsem ohledně celé té věci skeptická a bála

jsem se, že mě ostatní budou považovat za nějakou prospěchářku, které jde jen o to, aby urvala pět minut vaší pozornosti. Ale má sousedka požádala o mikrofon a hned mi ho předala.

„S Nikki je to zvláštní,“ začala jsem váhavě. „Popsal přesně tu scénu se statkem, kterou jsem viděla také. Nikki byla muž, který stál v dálce, vzdálenost byla stejná. Byl rozrušený, protože věděl, že ztrácí milovanou ženu. Ta umírala a on z toho byl úplně zničený, smutek ho neopustil do konce života. Když jsem ve své dnešní regresi umírala, byla jsem tak nešťastná, že opouštím svého manžela! Měla jsem pocit, že jsme neměli dost času, že jsme něco nedokončili. Cítila jsem pálení v žaludku a hrud' jsem měla jako v kleštích. Hrdlo jsem měla tak stažené, že jsem skoro nemohla dýchat.“

Bylo pro mě hrozně těžké vylíčit své regresní zážitky Nikki. Plakala jsem a slova mi chvílemi úplně vázla v krku. Později jsem ji v tom davu vyhledala a představila jsem se jí. Zeptala jsem se, jestli ji můžu obejmout, ale ona s sebou měla ochranního přítele a ten mi ihned oznámil, že nemůžu, protože Nikki má s objímáním problémy. Má při tom pocit, že se dusí, že nemůže dýchat. Nikki se na mě však srdečně usmála a pevně, dlouze mě objala.

*Shannon*

Jak si vzpomínám, Nikkiiny stravovací možnosti mimořádně ovlivnila její smrt v minulém životě, kdy jako malá snědla ty malé žluté kvítky. Mohla jíst jen jedenáct druhů potravin, a pokud požila cokoliv jiného, mívala silné alergické reakce. Skoro ani nemohla zajít do restaurace. Tento problém jí omezoval život, nepříjemně ji svazoval. Během několika dní po regresi se její rejstřík neškodných potravin rozšířil na patnáct, do měsíce na dvacet čtyři, až jich nakonec bylo třicet šest.

Nebyla to žádná náhoda, že se Shannon, která se s Nikki vůbec neznala, ocitla toho víkendu ve stejné skupině. Jsem přesvědčen, že Shannon už se své skepse zbavila.

Vincent, její spřízněná duše, jehož dcera se taky jmenuje Nikki, byl také přítomen, učil zde o věčné lásce. Nejsme jen těla nebo mozky, ale rozpínavé duchovní bytosti. Možná to bylo právě Vincentovo vyšší já, co toho víkendu pomáhalo organizovat Shannoniny zážitky. Cožpak by spřízněná duše nechtěla pomoci otevřít mysl a srdce své skeptické milované?

Nikkiin přítel, který si ještě neuvědomil, že regrese do minulých životů už začala ozdravný proces, ji chránil. Ale Nikki intuitivně vytušila, že už se uzdravuje a už teď se cítí lépe, a tak nedbala jeho námitek a dokázala Shannon radostně obejmout. Obě tyto ženy se poučily o obnovení vztahu se spřízněnou duší, o věčných putech lásky, o lásce přesahující všechny hranice. To dobré, dlouhé objetí vyjádřilo jejich vzájemné porozumění a přeměnu.

Nestává se moc často, že si dva lidé, kteří se většinou vzájemně neznají, vzpomenou na společně prožitý minulý život. Ale když se to stane, ještě více se potvrdí, že to byla skutečnost, žádná fantazie. Že nejde o výmysly, představy ani symboly. Protože máme za sebou stovky, ne-li tisíce životů, není nic nemožného objevit, že jsme některé prožili společně, tak jako s někým sdílíme ten současný.

My lékaři máme takové úsloví: „Když uslyšíte dusot kopyt, nečekejte, že spatříte zebry.“ To znamená, že byste měli očekávat spíš koně – jinými slovy hledat to nejpravděpodobnější vysvětlení, než začnete uvažovat o něčem neobvyklejším. Existuje několik způsobů, jak tyto vzpomínky na společný minulý život vysvětlit, ale to jsou právě ty zebry. Například by se to mohlo přičítat kolektivnímu nevědomí podle teorie Carla Junga, že v jisté hlubší